

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΕΛ ΜΑΝΝΙΚ

ΕΝΑ ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ

ΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στην Ίρλανδία. Είναι η παραμονή της μάχης του Ρόζ. Τετρακόσιοι χωριάτες έπαναστάτες, ντυμένοι με τις άγροτικές μπλούζες τους, ξεπόλητοι οι περισσότεροι, κοιμόντοσαν μέσα στην ήσυχη νύχτα, σφιγγοντας στο χέρι τα δόλα τους. Κι' αυτά τα δόλα ήταν μια δικέλλα ή ένα δρεπάνι. Μονάχα οι σκοπιοί, σκοπιοι ο' όλη τη γραμμή, είχαν τουφέκια.

Η διαταγή ήσαν καθαρές : 'Έγρετε να πυροβολήσουν όλοιον έκανε να περάση, χωρίς να πη το σύνθημα, να τόν σκοτώσουν χωρίς οίκτο ! Οι έπαναστάτες αυτοί είχαν άκροδουληρώσει τελευταία την προδοσία του συντρόφου τους Κόννεϊ, που πούλησε τα σχέδια της επέθεσης

έναντίον του φρουρίου του Ντόγκρανου. Γι' αυτό, στο ζέση, όσο γνωστός κι' αν ήταν, δεν θα περνούσε κανείς από τις γραμμές τους, αν δεν ήξερε το σύνθημα. Μιά λέξη κι' ένα σημείο διάλεξαν οι άρχηγοί κάθε βράδυ και μόνο οι σκοπιοί τρέφον κι' οι άνδρες της ελπίρας.

Η μητέρες κι' η γυναίκες, η αδελφές κι' η αραβωνασιακές τών στασιαστών, γονατισμένες μπροστά στην Παναγία, μέσα στά τρωχιά κιάλδια τους, κάνανε την προσευχή τους γι' αυτούς. 'Ο Θεός να τους απλαχτισή ! Δέν έλιπζαν να τούς ξαναδώσει πιά !..

Κάτω από τις άγριοδουλοημένες, έως άνθρωπος φάλαγε κι' αυτούς σκοπούς, άνηγούς. 'Ολόγουρο του άπλωτάνου ή σιωπή κι' ή μαυρίλα της νύχτας. Πέρα, μακριά, φανόντουσαν τά φώτα του Βρετανικού στόλου, πούχε φτάσει γιά να τους χτυπήσει.

'Ο σκοπός αυτός ήταν ο Γάβρου ο Μεδουσιένος. 'Ετσι τόν έλεγαν όλοι στο χωριό, χωρίς να φαντάζονται πόσο πονόρας ή ψυχή του !.. Αυτό τ' όνομα που τού κόλλησαν. 'Ηταν σοβαρός και σιωπηλός. 'Ολόιως, σαν κιαρισίσι, και δυνατός σαν ταύρος. Τώρα φάλαγε σκοπούς και δέν ήτανε διάβουλ μεθυσμένος αυτό το βράδυ.

Στό Φέτχαρτ, στο άγονίαμα της πύλλας, ο Γάβρου είχε πρωτοειδή την Νόρρη, την μοναχοκόρη της γλάρας Ντόννελν. Και καθώς είχε νικησει κινή τη μέρα όλοος τούς άλλους νέους, νόμισε πως δίκαινε μέσα στά μάτια της κάποια ένθάρσιον, σχεδόν μιá έρωτική περιφάνεια. Τόν δυσιχνασιένό τόν Γάβρου !..

'Υστερ' από λίγες μέρες βροθήει πάλι στο Φέτχαρτ, κι' όταν βράδαιας, οι γείτονες τόν βρήκαν στυαί στο μεθόσι, κοντά στο σπίτι της γλάρας Ντόννελν. Και όμως, εκείνο το μεθόσι ήταν προσποιητό. 'Αγαχουόσε την κοπέλλα ο Γάβρου, και λυχαφόντας να την ιδή, στοφουγυνούσε εκεί, γίγρω στο σπίτι της. Ντράθηκε όμως ποι τόν έδανε, κι' από φόβο μη κακογλωσσώσην την κοπέλλα, έκανε τόν μεθυσμένο. 'Αλλοίμως, όμως ! 'Εκείνη δέν πόρθεσε να μαντήρη το στρατηγήμα του και δέν τού συγχώρεσε ποτέ εκείνη του την προστυχιά, όπως έλπε.

'Επειτα μπήκε στη μέση ο Μίκου Φάβλον. 'Ο Γάβρου έννοιωσι μιá βαθειά φιλή στην ψυχή του. 'Ωμοστο παλληκάρια αυτός ο Μίκου, άλλα δέν έφτανε στη δύναμη και στη σβελτοσύνη τόν Γάβρου !.. 'Όστόσο, ή Νόρρη τόν προτιμώσε, αναγκυνημένη από τις λεπτε περιποιήσεις τόν στην ήλικασμένη μητέρα της. 'Ετσι αραβωνασίατρικαν οι δυο νέο και γοήγορα θα γινότανε κι' ο γάμος τους.

Σ' αυτό το μεταξύ όμως άρχισαν τά ψευδοήματα κι' ή συνεννοήσεις γιά την επανάσταση ο' όλο τόν κάμπο κι' ή επαρχία βλόλωση σημάθηκε στο πόδι. 'Η στάσι έξέσπασε μονομιάς. 'Όλα τά παλληκάρια παρήτσαν τις κιάλδες τους και με τη δικέλλα στον ώμο, τράβηξαν γιά το στρατόπεδό τους, γιά να μη γυρισούν πιά πίσω. Σκοτώθηκαν γιά την ιδέα τους, κρατώντας άκόμη με τά νεκρά χέρια τους τά πρωτόγονα όπλα τους.

'Ο Γάβρου πήρε μέρος σε πολλές μάχες, ο θάνατος όμως δέν τόν ήθελε φαίνεται αυτόν. Και κείνο το βράδυ πάλι ήτανε σκοπός στο όρθεμο του Ντόγκρανου.

—Προσοχή ! Κάποιος πήδησε στο γαντάκι από το όρθεμο, λέει ο Γάβρου. Γιατί δέν προχωρεί θαυρετά !..

Σταυρικά δίκαινε μιá σιιά. —Πούδς είνε ; άκούστηκε άμέσως ή βαρειά φωνή του μέσα στη σιωπή της νύχτας.

—Φίλος ! Δικός σας ! άπαντά ο άνηγόςτος. 'Εβγαλα πούν από μιá ώρα και τώρα γυρίζω πίσω.

'Ο Γάβρου καταλαβαίνει πως δέν μπορεί να μιλήσει. 'Αναγνώρισε τη φωνή του Μίκου Φάβλον κι' έννοιωσε βαθειά στην ψυ-

χή του μιá πύρα. Θυμήθηκε πως ο Μίκου, ο αντίξήλός του, είχε ξεφύγει μόλις σπορούσσε άκ' τη γραμμή, γιά να πιά να ξαναδη άλλη μιá φορά την Νόρρη, πούν από την άδρανή μάχη. Μέσα στην άπόλυτη σιωπή, ο Γάβρου σκέτασε εκείνη που φάνηκε τόσο άδιάρρη, τόσο σκληρή γι' αυτόν ! Ξαναθυμάται τά πικρά λόγια της και συλλογείται τί θα γινότανε, αν έκεινος, ο Φάβλον, δέν έπιανε στη μέση να τού την πύρα. Ξαναβλέπει τη λάμψη τών γυλιάνων ματιών της, τη μέρα που κέρδισε όλα τ' άγωνισμάτα, που φάνηκε αυτός καλύτερος άκ' όλα τά παλληκάρια. Θυμάται άκόμη και τ' όνομα που τού κόλλησαν όλοι στο χωριό : «'Ο Γάβρου ο Μεδουσιένος !.. Και 'κι' όλ' αυτά, έξ αιτίας της. Μονάχα γι' αυτήν !.. Μιά ιστόκορη όρχη τόν ζάλιζε τότε, σχεδόν τόν πνίγει !.. 'Ενας μεταλλικός ήχος ακούστηκε άξαφνα μέσα στη σιωπή της νύχτας. 'Ο Γάβρου έτοιμάζεται να πυροβολήσει.

—Λέγε το σύνθημα ! φωνάζει στο Μίκου. —Δέν το ξέρω, δέν φαίτησα !.. άποκρίνεται εκείνος. 'Εβγαλα κρυφά. Κανείς δέν ξέρει πως έβγαλα γιά λίγο από τη γραμμή, γιά να πάω στον κάμπο, εκεί κάτω !..

—Σύνθημα τά λόγια ! Το σύνθημα !.. 'Ετσι χάσαμε το κάστρο του Ντόγκρανου και τόσα παλληκάρια, γιά έναν προδότη σαν κι' σένα !.. —Γιά το Θεό ! Δές ψέγματα !.. Ξέρεις καλά, Γάβρου Μεδουσιένε, πως λές ψέγματα !.. Ναι, καταλαβαίνεις καλά, πως πήγα κάτω στον κάμπο να την άποχωρήτη, γιατί είνε βαρειά ή καρδιά μου κι' ίσως, αν είνε γραπτό μου από το Θεό, να μη την ξαναδώ πιά !.. Δέν είμαι όμως ικανός να προδώσω έγω τούς συντρόφους μου, όχι !.. Το ξέρεις κι' αυτό καλά, Γάβρου !..

Η φωνή τού σκοπού αντίηρσε τόρα λαγαμένη μέσα στη νύχτα : —Πες το σύνθημα και περνάς !.. Δέν έχω ανάγκη άκ' τις ιστορίες σου !.. Το καθήρον μου ξέρω μονάχα. Όθλω το σύνθημα, άλλο τίποτα είσαι χαιμένος ! 'Αν κάνας ένα βήμα, πυροβολώ ! Και δέν θα μου ξεφύγη !..

—Δέν το ξέρω το σύνθημα, Γάβρου. Σού όρκίζομαι όμως, αν μ' άφήσεις να περάσω, ότι θα πούλειμω αήριο όπως όλα τά παιδιά του Μπάρνεϊφορτ !..

—Γιά τελευταία φορά, δός μου το σύνθημα !..

'Ο Γάβρου σκρινέει το όπλο του και σημαδεύει. Τη στιγμή όμως που έτοιμάζοτανε να πυροβολήσει, είδε πέρα στον κάμπο, πίσω από τόν άνθρωπο που θα σκότωνε, να λάμπει ένα μικρό φως. Τρεμώσινε το φως εκείνο, μιá φανότανε και μιá χανότανε, μέσα στη νύχτα.

«'Ισως νάναι το παράθερο της, συλλογίστηκε ο Γάβρου. Προσεύχεται γιά τόν αραβωνασιακό της, γονατιστή χάμο στο χόμα !.. —Μίκου !.. φωνάζει ο Γάβρου, και ή φωνή του είνε άλλαγμένη. 'Εγώ πρότει να γάνω το καθήρον μου !.. Είνε τωρεσό από !.. Το ξέρω !.. Πρέπει όμως να εκτελέσω τις διαταγές τών άρχηγών. 'Αρκίστρια και θα κρατήσουν τόν όρκο μου. 'Επειδή όμως δέν θέλω να χυθή κι' ή ψυχή σου, σου δίνω καρόφ να κινής την προσευχή σου, πούν πυροβολήσω !..

—Δέν έχω τίποτε να προθήδω γιά την ψυχή μου, Γάβρου, άπάντησε περηφανα ο νέος Ίρλανδός. Δέν άδισα και δέν έβλαβα ποτέ μου κανένα και δέν θέλω να σου χροσάτω τίποτε, ούτε και τη σωτηρία της ψυχής μου !..

—Γιά κίττα, Μίκου, κεί κάτω, στον κάμπο, λέει τόρα ο Γάβρου. Βλέπεις κείνο το φως ; 'Ισως νάναι το παράθερο της. Προσεύχεται γιά σένα αυτή τη στιγμή, μπροστά στον μαύρο ξύλινο σταυρό, που είνε κρημασιένος στον τοίχο !.. Το βλέπεις, δέν είν' έτσι ; 'Ετυχε πολλές φορές να την ιδώ γονατιστή μπροστά στον Σταυρωμένο, ανάμεσα από αυτό το ίδιο παράθερο, καθώς περνούσε άργά το βράδυ, κι' ήξερα, άλλοίμως μου !, πως δέν παρακαλούσε γιά μένα !.. 'Ο Θεός να μές απλαχτισή ! Αυτόδ' ές σε φτώσια ! Γονάτισε, Φάβλον, γονάτισε σαν χροστιανός. Και πές μιá προσευχή γι' αυτήν, όπως κι' αυτή προσεύχεται γιά σένα αυτή τη στιγμή !..

Άρχισε να Ξημιερώνει. Φάνηκαν σιγά - σιγά οι στατόνες, πέρα στον λιμάνι του Ρουτάρφορτ. 'Επειτα ξεχώρισαν σιγά - σιγά τά κανόνια του Ντόγκρανου. Σε λίγο θα ξερουσούν τόν θάνατο, μαζί με τά κανόνια του στόλου, προστατεινοντας την άποβίβαση του έθλοφ !..

'Ο Φάβλον οίχνη πίσω του μιá ματιά. Το φως φανόντανε άκόμη πέρα στον κάμπο. 'Ισως νάναν το παράθερο της. 'Η καρδιά του λυώνει, με τη σκέψη της νέας, που άποχωρήστηκε. Κάνει δυό βήματα και πέρτει στα γόνατα. Σταυροκοπιέται !..

—Πάτερ ήμεν, ο έν τοίς ούρανοις !.. άρχίζει την προσευχή του με μιá πηνιμένη

Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ
Στον κόσμο αυτόν καβέ...
(νας αγαπά...
μιá κόρη, (να παρήνα...
(κρημαμένη...
και γύρω της τριανάφυλ...
(λα σκορπά...
μέ δλάνιχη καρδιά κι' έ...
(προτευμένη...
'Εγώ τη λήψη άγάπης...
(σολ...
κι' έρηίεθηκα μικρός στην...
(άγκαλιά της...
κι' έβούζαφα φαρμάκια και...
(χολή...
'Εγώ την λήψη άγάπης...
(τρέλλα...
άντάμα τόσους πύχους...
(τραγουδοίμε...
τό δάκρυ μου στο δάκρυ...
(της κιά...
κι' άντάμα μέσ' στη γή θα...
(κατεβόθουμε !..
ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΕΜΠΙΟΡΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

(Γερμανική Παράδοση)

γούνα των στολιζόντουσαν από μακριά μωρό μωδι. Ήσαν επίσης πολυτελέστατα ντυμένοι και τα μαύρα αλογό τους ήσαν χρυσοειταλωμένα κ' άσμοιστόλιστα.

Όλοι στο Ξενοδοχείο, στο όποιο κατέλυσαν οι άγνωστοι Ιππότες, προσπάθησαν να ξεχιάσουν με επιδεξιές ερωτήσεις την ταυτότητά τους, τόν τόπο της προελεύσεώς τους και τό σκοπό της άφιξεώς τους. Οι δύο μυστηριώδεις Ξένοι όμως Ξέφεραν την περιέργεια του κοινού, απαντώντας άφοιστά ότι ήσαν από μακριά για τό καλό τού τόπου.

— Αχροντάδες μου, τούξ ελεε μιά μέρα ό Ξενοδοχείο, βλέποντάς τους νά μετρούν επίδεικτικά σωρούς άπειρους χρυσών νομισμάτων, γιατί δέν βοηθάτε τούξ φτωχοίξ, άπόδ για τό καλό μασ ήθώατε — άπως λέτε — και πλοοίοι ελεεθε, άπως βλέπω !...

— Φίλε μου, άποκριθήκαν εκείνοι. Δέν βοηθώμε έντιμους δυστυχείξ τόσον χαρόδ, γιατί φοβόμαστε μήπως Ξεγαλοκόμησθ από την προσποιητή δυστυχία επιτηδώνον άπατεώνον... Άν όμως Ξένας φτωχόξ χιαιτήσθ την πόρτα μασ και πεισθώ με ότι δέν άμφιβάλλει για την καλή μασ διάθεσι, αυτόξ θα φέρη με χείρα γευτά !...

Ό Ξενοδόχοξ σάπισε τό άνελλιστο αυτό γεγόνος στην πόλι, και την άλλη ήμέρα τό πρωί πλήθος δυστυχισμένων στρωμοχόντων μπρος στην πόρτα τών δύο άγνώστων, περιμένοντάξ ό καθένας με λαχτάρα τή σεία του νά παρουσιασθ μπροστά του. Ένώ όμως έλοι, πρην μπουν, είχαν την κακομαρία ζωγραφισμένη στό πρόσωπό τους, όταν Ξβγανταν φρενόνονταν άλλοίτοιχοι : — Άλλοι από αυτοίξ κίτταζαν με προκλητική άνάδεια μπροστά τουξ κ' άλλοι πάλιν Ξοκινώβ τό κεφάλι με μυστική ντροπή και άγνωση !...

Τί συνέβαινε, άραγε ;... Άλοοστατα, τό έξηξ : Οι δύο έκείνοι Ιππότεξ άγόραζαν άνθρώπινεξ ψυχέξ πρόξ θάλαξ του άρχισατανά, τού κυρίου των. Έβδαν 20 φλουριά χρυσά για τίξ ψυχέξ τών γέρονι κ' ούτε λεπτό περισσότερο. Για την ψυχή μιάξ γυναίκασ, άν ήταν άμοωρη, πλήρωναν 50 χρυσά φλουριά, και για την ψυχή μιάξ άσχημής και συνολοξ άναρχαστικά ένάφοτεξ γυναίκασ, πρόσφεραν ίσασε 100 φλουριά !

Την έποχή έκείνη τούσε στην πόλι αυτό με ένάρητη γυναίκα, έξασίας άμοωρηάξ, ή κόμησα Φρειδερίκη. Ήταν τό είδωλο τού λαού κ' ή προσάτιξ τών φτωχών. Μόλιξ λοιπόν ή κόμησα πληροφορήθηκε ότι θργανα τήξ Κολάσεωξ, βρίσκοντάξ ένκαρία τή γενική άθλιότητα, στερούσαν τόν 'Υψιστο άρ' τίξ άνθρώπινεξ ψυχέξ, άγοράζοντάξ τεξ από τό Ξελλάξ κ' άπολοοτά πλάσματά του, φώναζε τόν έπιστάτη της και τού ελεε κ' άπόφασι :

— Φοράτε, πόσα φλουριά έχω στό χρηματοκιβώτιό μου ; Και πόσα άξίζον από πόνου, τό ταφιλία, τό δάση μου και τό κάθε τί που έχω ;

— Χρήματα, μεροπιά και διαμαντικά, δέσπονά μου, φτάνον τό μισό έκαστοιμωρο χρυσά φλουριά !... τήξ απάντησε ό έπιστάτηξ.

— Πούήσθ τό δια, Φοράτε !... τόν διάταξε ή κυρία του. — Όλα, έκτόξ από τόν πύργο μου κ' άρ' τό χωραφάκι που τόν τριγωνοίξει... Μόναχα αυτά θα κρατήσω για τόν έαυτό μου, κ' όλα τό άλλα μοίρασε τά στούξ φτωχοίξ... Όσοι έχον άνάγκη, άδω νόχωνται και νά ζητούν φωνή.

— Σίγου, σίγου, Μέν, και τράβα τό δρόμο σου !... φωνάζει μονομιάξ ό δυστυχισμένοξ ό Γκαρντ, Σαλα !... Ούτε λέξί ! Μέν, μη λέξ τίποτα, δέν μου χρυσάξ τίποτα !... Πέρνα, λοιπόν !... Σε προστατενεί ή Παναγία, είνε άποάνεργο... Θα γλυτώσωξ κ' από τή μάχη κ' από τόν πόλεμο, και θα την πάρωξ, ναί, θα την πάρωξ !... Γιατί άπόνη ελαμει πιά σύνθημα τό «Πάτερο ήμών...», και για σημάδι μασ τό σταυρό !... Πέρνα, στην ενχή τού Θεού, λοιπόν... !

Χωρίς νά πη λέξί ή μη σιά, πέρασε μέσα τίξ χορημείξ τών στασιαστών, ένώ ή άλλη, άάνητη, έμεινε στην ίδια θέση, κίτταζοντάξ τό μικρό έκείνο φώξ, που έλαμπε ακόμα πέρα στον κάμπο... !

έλευθερα κ' όχι νά πολεύον την ψυχή τους στούξ πονηρούξ άπειταλωμένον τού άρχισατανά !...

Άλλοίμονο όμως !... Τί μπορούσε νά κόμη τό χείμα τήξ κομήσεξ, μπροστά στην τόση έκτασι τήξ δυστυχίαξ ; Γρήγορα λοιπόν Ξτρεξαν στόν πύργο κ' άλλεξ λεγαίνεξ διατυχαίνον, τούξ άποτίου ή κόμησα δέν είχε πιά με τί νά τούξ άνακουρίσθ. Κί' έτσι, στρωμένοι άρ' την πείνα οι περισσότεροί, στρωμοχόντοσαν κάλι μπροστά στην πόρτα τών φριχτόν έκείνον έκτόφον τήξ Κολάσεωξ !

Όχτώ ήμέρεξ έμειναν άκόμη, όσο νά φτάσουν τό φοροκόμημα με σιτάρι πλοία από τή μακρινή Άνατολή. Όχτώ ήμέρεξ όμως ήσαν όχτώ αιώνεξ για τούξ Ξεαντλήμενον από την έσχάτη πείνα φτωχοίξ, και τίποτε δέν ήταν ίκανό νά σταματήσθ την τυρλωμένη άπειλίσια τους από τό δρόμο τήξ Κολάσεωξ, τίποτ' άλλο, εκτόξ άρ' τό χείμα !...

Έχοντάξ πούήσθ έντοικεταθών και τόν πύργο της και τό τελευταίο χωραφάκι της ή κόμησα, δέν είχε πιά πεντάρα. Ξεσχίξε από την άδύνη τό κατάλευκο στήθος της και Ξεροζώνε τό μαλλιά της από άνάσχηνο λάσσα. Στα τελευταία, πήρε μια Ξερνήκη άπόφασι και σπράθηκε και πήγε στούξ δύο άνοοιστούξ.

— Αγοράζετε ψυχέξ άκόμη ; τούξ ρώτησε Ξερά.

— Και βέβαια... Θα σταματούσαμε ίσασ από μέρεξ, γιατί ή δουλειέξ μας πήγαν περίφημα... Άλλά μάζ πασιμώσεξ έσύ, κόμησα, με τίξ γυναικέξ έλεγκόμενεξ σου, κ' έτσι έπαύεμενο άκόμη !... τήξ ελεαν με σαρκασμό ό δύο δαίμονεξ, οι άποτίου την γροισαν παρθένηξ ποιά ήταν.

— Έ, λοιπόν, Ξερχομαι τόρα νά σάζ πούήσω και τή δικη μου ψυχή, άν σιμαφωνήσομε στην τιμή !... τούξ ελεε άπορρασιατικά ή κόμησα.

Οι δύο σατανικοί έπιποροι σιόησαν από άγρια χαρά, τά μαύρα μάτια τους φλογοβόλησαν από άπληστία. Ή άγνή, ή άσπλη, ή ποικητή και παρθένηκη ψυχή τήξ Φρειδερίκηξ, ήταν γι' αυτοίξ πολύτιμο, άνεκτήμητο άπόκτήμα !...

— Πόσα ζητάξ, άμοωρη κυρία ; τήξ ελεαν με λαχτάρα.

— Μισό έκαστοιμωρο φλουριά μου φτάνον !... ελεε έκείνη με χερμή άγνωση, υπολογίζοντάξ μέσα της δού τό ποσόν αυτό τετρακοίσε για νά βοηθηθών τον λαο έπί όχτώ ήμέρεξ, όσο νά φτάσουν τά πλοία με τό σιτάρι.

— Πολλά είνε !... μοιρώορισον οι δύο δαίμονεξ. — Τόν δέχονα καράδια !... τόν δέκονε ή κόμησα. Τόσα ζητάω !... Δέξοθε ή όχι !...

— Αξ είνε !... άποκριθήκαν, δύτερα από λίγουξ διασταχίεξ έκείνοι. Και τριβόναξ με χαρά τό χείρα τους, τήξ έδωσαν νά ίσογράμη τό μαύρο σιμακρονητικό τήξ άγοραπωλήσεια τήξ ψυχήξ της στόν ηγεμόνα τού Σκότουξ.

— Φράντεξ !... Ξεφώνισε με σαραμοή ή κόμησα, έπιστρέφοντάξ σε λίγο στό καλυθόα της και παραδίνοντάξ τά χείματα στόν ποτό έπιστάτη της. Νά... Μοίρασε τά δια στό λαό... Θα άικονομωθήν οι δυστυχισμένοι για όχτώ ήμέρεξ και καμιά ψυχή δέν θα πούήσθ πιά στόν στανανδέξ... !

Τά χείματα μοιρώστηκαν άμέσως, κ' έτσι ό λαόξ άνακουρίστηκε και καμιά ψυχή δέν πούήσθηκε στούξ στανανδέξ, άξ την ήμέρα πούφτασαν τά πλοία με τό σιτάρι.

Την ίδια αυτή ήμέρα ή κόμησα κλειστήκε, βαρεία θλαμμένη, στό δωμάτιό της, προσάζοντάξ νά μην έννοχλήσθ κανέναξ την ειλαδική προσειχή της

στόν Δημιουργό.

Έπειδή όμως πέρασαν τρείξ ήμέρεξ, χωρίς νά δώση σημεία ζωήξ, έσπασαν την πόρτα και την βρήκαν νεκρή : Είχε πεθάνει από τή λύπη της !...

.....

Άν φωτήσθε σήμερα τούξ άπολοοτέξ βοσκούξ τήξ Γερμανίαξ, ίδιουσ στην περιφέρεια τού Άνοβέρο, σχετικά με την ιστορία αυτή, θα σάζ πούν τά έξηξ, τά όποια πιστευσίνο με άάλενη πεποίθησι :

Ότι ό 'Υψιστοξ άάφοσε την άγοραπωλήσεια πούήνε ειξ βάροξ τήξ ψυχήξ τήξ κομήσεωξ, γιατί ή Φρειδερίκη πούήσε τή λεική της ψυχή για φιλανθρωπικό σκοπό κ' από αιώταρήνη. Κί' ότι θυμομένοξ ό άρχισατανάξ για την άδεξότητα τών δύο άπειταλωμένον του, πού έκαναν την γκάρα ν' άγοράσουν τόση πανάκριβα μια δοκιμασιμένη και τόσο άγνή στην καταπόνηξ της ψυχή, τούξ φιλικώξ άλυσσοδέτουξ σά κατάβαθα τήξ Κολάσεωξ, σ' ένα σκοτεινιασμένο σπήλαο.

Κί' από τότε, όταν γίνεται σιμακόξ, ό χορικό τό 'Ανοβέρο πιστευσίνο δέ οι φιλικωμένοι στό σκοτεινή σπήλα στανανδέξ κοινώνε και συνταράζον τή γη, προσπαθώνταξ νά σπάσουν τίξ άλυσσιδέξ τους... !

